

Arrest

nr. 150 153 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan.

1.2 Op 23 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 27 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2014 werd ingediend door:

Naam: K(…)

Voornaam: N(…)

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

Betrokkene legt documenten voor met betrekking van haar persoonlijke bestaansmiddelen (arbeidsovereenkomst, loonfiche). Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De referentiepersoon zelf brengt geen enkel document aan omtrent zijn inkomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art.52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij zet in dit verband in het verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” te beschikken.

2.

Dat echter verweerder volledig onterecht weigert rekening gehouden met de inkomsten van verzoekster zelf.

Dat vaststaat dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de inkomsten van verzoekster.

Dat verweerder uit het oog verliest dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt".

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoeksters levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster.

Dat verzoekster dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de boordeling van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat verweerder onterecht weigert rekening te houden met de inkomsten van verzoekster zelf.

Dat er sprake is van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij aangaande de opgeworpen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet het volgende:

"Verzoekster stelt dat onterecht geen rekening werd gehouden worden met haar inkomsten, waardoor er sprake is van een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Bovendien zou geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geen enkel document voorlegde waaruit de inkomsten van de referentiepersoon blijken. Zij legde enkel stukken voor met betrekking tot haar eigen inkomsten, waarmee terecht geen rekening kon worden gehouden.

Het is immers de referentiepersoon die ten persoonlijke titel dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Artikel 40 ter van de vreemdelingenwet is in dit opzicht duidelijk. Zoals het Grondwettelijk Hof het in haar arrest nummer 122/2013 van 26 september 2013 reeds verschillende malen aanhaalde, worden de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen opgelegd aan de Belgische referentiepersoon (overweging B.52.3). De stabiele en toereikende bestaansmiddelen die in overweging dienen te worden genomen, zijn die van de Belgische referentiepersoon (overweging B.55.2).

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 123.474 van 30 april 2014:

"Daarnaast dient opgemerkt te worden dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk het volgende bepaalt: "Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt."

Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn partner over zijn inkomsten beschikt terwijl overeenkomstig voormelde bepaling de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken."

Er werd derhalve een correcte toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet gemaakt."

2.3 In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt gesteld dat de verzoekende partij documenten voorlegt met betrekking tot haar persoonlijke bestaansmiddelen (arbeidsovereenkomst, loonfiche), maar dat met deze documenten geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt aangegeven dat het immers de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan

te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, en dat de referentiepersoon zelf geen enkel document omtrent zijn inkomen aanbrengt.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde volledig onterecht weigert rekening te houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf, dat vaststaat dat de Belgische referentiepersoon beschikt over deze inkomsten, dat de gemachtigde uit het oog verliest dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch enkel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt" en dat de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

De Raad wijst erop dat artikel 40ter, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...)"

De gemachtigde meent in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat met de documenten aangaande de inkomsten van de verzoekende partij zelf geen rekening kan worden gehouden, omdat het de Belgische onderdaan is die dient aan te tonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde verliest hierbij echter uit het oog, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aangeeft, dat voormeld artikel 40ter niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Ondanks het feit dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische referentiepersoon zelf afkomstig zijn. Er blijkt echter niet dat er aanwijzingen zijn dat de partner van de verzoekende partij niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner wettelijk samenwonen sinds 9 augustus 2013. In dit verband kan dan ook verwezen worden naar artikel 1477, § 3 van het Burgerlijk Wetboek, dat stelt dat de wettelijk samenwonenden bijdragen in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden. Zodoende is de gemachtigde uitgegaan van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, wanneer hij oordeelde dat met de arbeidsovereenkomst en loonfiche van de verzoekende partij geen rekening kon gehouden worden, omdat het de Belgische onderdaan is die over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken, en deze referentiepersoon zelf geen enkel document omtrent zijn inkomen aanbrengt.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat terecht geen rekening kon gehouden worden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij en dat het de referentiepersoon is die ten persoonlijke titel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken, waarna zij verwijst naar de overwegingen B.52.3 en B.55.2 uit voormeld arrest nr. 121/2013 (de verwerende partij verwijst naar arrest nr. 122/2013 van 26 september 2013, maar uit haar betoog blijkt dat zij doelt op arrest nr. 121/2013). Er dient echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet uiteenzet op welke manier uit de betrokken overwegingen van voormeld arrest van het Grondwettelijk

Hof moet afgeleid worden dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de referentiepersoon ten persoonlijke titel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het betrokken arrest van het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak gedaan heeft over de kwestie of het woord “*beschikt*” dat voorkomt in het *in casu* relevante onderdeel van voormeld artikel 40ter inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in de door de verwerende partij aangehaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “*de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden*” (B.52.3), “*bestaansmiddelen van de gezinshereniger*” (B.55.2) en “*indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt*” (B.55.2) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, in aanmerking kunnen worden genomen. Ook met haar betoog ter terechtzitting van 25 juni 2015, waarin zij zonder verdere duiding stelt dat de Raad van State met betrekking tot de inkomsten zeer duidelijk is geweest in zijn recente rechtspraak, maakt de verwerende partij niet duidelijk waarop haar stelling gestoeld is. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 123 474 van 30 april 2014, dient erop gewezen te worden dat, naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, in de door de verwerende partij geciteerde passage gesteld wordt dat de verzoeker in het geval van voormeld arrest heeft nagelaten aan te tonen dat zijn partner over zijn inkomsten beschikt. *In casu* is de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gestoeld op het feit dat de verzoekende partij niet zou hebben aangetoond dat haar partner (de referentiepersoon) over haar inkomsten kan beschikken, maar op het feit dat de gemachtigde meent dat überhaupt slechts met de eigen inkomsten van de referentiepersoon rekening kan gehouden worden en de inkomsten van de verzoekende partij zelf hoe dan ook niet ter zake doen. De verwijzing van de verwerende partij naar voormeld arrest van de Raad is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het enig middel behoeven geen verder onderzoek.

2.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE